

De Spiegel

De Spiegel

Uit het nest geklikt

Tieneke Elzinga

Voorwoord

Hallo lezer,

Wat een goed idee van je om mijn bundel verhalen te kiezen om te lezen. Ik denk dat het aardig gelukt is om de spiegel van de maatschappij op papier te krijgen. En ik beloof je het zal een leuke ervaring voor je worden. Heel vaak loop en liep ik met de gedachte; dit moet ik opschrijven, dit wil ik delen. Om mij heen zie ik zoveel leuke- maar ook minder leuk dingen en ook wangedrag. Dan denk ik hoe krijgen ze het voor elkaar. Het dwingt me dan om het een en ander op te schrijven. Zo is het begonnen dat ik zo nu en dan de PC pakte om van wat ik gezien of gehoord had een verhaal te schrijven. Het gaf me voldoening om mijn plezier en boosheid aan het scherm toe te vertrouwen en liet verschillende personen mijn toetsenvruchten lezen. De reacties verbaasden mij soms, ze vonden ze leuk. Ook de discussies die een verhaal van mijn hand soms uitlokte op de verjaardagen waren interessant. Nu wil het geval dat ik een redelijk geheugen blijk te hebben. Boven in mijn hersenen zit een pc'tje die, wanneer ik er een beetje aan tik, meteen een laatje open gooit. Daaruit dwarrelen de herinneringen, vaak met betrekking op het heden. die blijven dan net zo lang ronddansen tot ik ze in letters heb uitgewerkt. Zelf veel bezig met vrijwilligers werk zag ik natuurlijk heel veel. Er waren voorvallen waar ik me zorgen om maakte. Maar ook waren er dingen waar ik slap van de lach om was. Toen gebeurde het. Ineens kreeg ik heel veel tijd. Om mij heen waren er diverse personen die me aanmoedigden om nu eindelijk eens de PC vaker te pakken. Toen ook nog eens de redactie van Ede.nieuws.nl het een goed idee vond om mijn toetsenvruchten in de vorm van een column te plaatsen werd er een 'stok' achter mijn deur gezet. Gelukkig leeft het om me heen en zijn de herinneringen ook niet mis. Samen met een zeer dikke duim zou het wel goed komen. Stel je voor, een uil zit op een tak en kijkt van daar naar alles wat er onder haar in de maatschappij gebeurd. Ze kan dit alles voor zich houden maar besluit uit het nest te klikken. Het resultaat is De Spiegel van het wel en wee van heel gewone mensen Er zijn zoveel gebeurtenissen waar we met zijn allen zomaar aan voorbij lopen. Sinds april 2017 deel ik dus nu mijn opmerkingen in een wekelijks terug kerend verhaal, zo je wilt column, met de lezers van de digitale krant van Nieuws.nl

En toen kwam de wens om er een boek van te maken. De opmerksaamheden die mij getriggerd hebben kun je er in terug

vinden. Heel gewone herkenbare dingen uit het leven. En zie daar De Spiegel van de maatschappij. Nu je het boek toch in handen hebt wens ik je heel veel leesplezier.

Met vriendelijke groet juffrouw Raadgever

P S. Allemaal erg bedankt voor jullie medewerking, zonder jullie gekkigheden, belevenissen en missers was er nooit iets op papier gekomen.

Schrijver: Tienieke Elzinga
Coverontwerp: Chris Ouboter
ISBN:9789464055412
© Tienieke Elzinga

Inhoudsopgave

1. Spullen weggooien
2. Kliko 's
3. Reuzen Panda's
4. Oranje boven
5. Even stil
6. Hondenpoep
7. Toch Moederdag
8. Glad ijs in Mei
9. Bedankt ANWB
10. O, die tubes
11. Examen
12. Vaderdag 2017
13. Engels drop
14. Bob de Bouwer kun je het maken
15. Digitale Agenda
16. De Plastuit
17. Discussie jongens en meisjes
18. Bloedserieus De kip en het Ei
19. Oranje Leeuwinnen
20. Vakantie op de Veluwe
21. Heideweek 2017
22. Onder gekotst terug naar huis
23. Help wat nu, de dierenarts
24. De verloren pop
25. De naam Prinsjesdag staat
26. Zomer en winter kleding
27. De eerste donderdag van
28. Toilet voor gehandicapten
29. Kinderpostzegel actie
30. Eén uur meer
31. Een tekenbeet
32. Sint Maarten
33. Herfst en Bladblazers
34. Kinderen, Verkeer en
35. Vijf December
36. Advent
37. Winter
38. Kerst perikelen
39. De laatste van 2017

1. Spullen weggooien

Heeft u dat nu ook dat gevoel van.....

De afgelopen maanden zijn, in onze omgeving, ons verschillende buurtjes ontvallen.

Als ik zo door de straten loop zie ik steeds, voor elk betreffend huis, een grote container verschijnen. Spullen, dierbare spullen van onze buurtjes, worden in de bak gemikt. Door mij heen gaat dan een gevoel van, wat jammer.

De nog goede vloerbedekking, mooi laminaat of hout, nog zeker bewoonbaar voor jaren, worden in stukken achter de spullen aan gemikt. Daarna volgen de gordijnen en de zonnewering van beneden en boven.

Een week of wat is er bedrijvigheid in en rond de woning. Een schoonmaakploeg doet zijn werk. Even later rijdt een kleine vrachtwagen voor. Wat bezittingen worden naar binnen gedragen. De ramen, nu bedekt met lakens of kranten geven geen verder inzicht meer. Het is al dagen later. Maar de lakens blijven.

Dan denk ik, zouden die weggegooiden spullen van onze buurtjes, deze mensen misschien super geholpen hebben. Natuurlijk weet ik niet hoe deze mensen er voor staan, wat hun portemonnee betreft, maar ik kan het niet van me af zetten dat de Woningbouw vereniging de regel heeft dat een huis altijd leeg en in de oude staat weer moet worden opgeleverd. Sommige spullen, zoals trapbekleding, vloerbedekking, zonnewering en raamhorren, zijn best voor hergebruik geschikt. En soms duur om aan te schaffen. Hoe fijn zou het zijn om de nieuwe bewoners eerst in de gelegenheid te stellen een kijkje te komen nemen en hun wens om één en ander te laten liggen of hangen in te willigen. Met in het achterhoofd dat het budget van een grote groep mede burgers erg schamel is.

Mijn gevoel zegtdenk hier eens over na instanties

2. Kliko 's

Nou ja.....! Eindelijk het voorjaar is begonnen. Vanmiddag voor het eerst de strandstoel in de achtertuin uit zijn winterjas gehaald. Het zonnetje is lekker warm in dat beschutte hokje. Boek en een kopje thee erbij, ik voel me een prinses, maar helaas...

Mijn uitzicht is verre van een kasteeltuin. Wat ik ook geprobeerd heb. Het gaat niet lukken. De grote spelbreker is....de gemeente.

"Hu" denk je nu vast! Ja, de gemeente. Sinds kort hebben ze mijn tuintje met het formaat van een postzegel 'opgesierd' met een vierde container. Alles in het kader van de gescheiden afval verzameling. Het gevolg is dat ik het 'prachtige' uitzicht heb op een viertal, strak in het gelid staande containers. Mag ik u voorstellen aan mijn tuin genoten?

Nummer 1: Groot, 240 liter, en groen met een oranje deksel - zijn naam is Plastic.

Nummer 2: Iets kleiner, 140 liter, en helemaal bruin - zijn naam is Groente, Fruit en Tuin.

Nummer 3: Zelfde maat, 140 liter, en groen met een zwart deksel - zijn naam is Rest.

Nummer 4: De laatste in de rij, 140 liter, ook groen maar met een blauw deksel - zijn naam is Papier

Gezamenlijk nemen ze een flink stuk tuin in beslag. Buiten de tuin zetten, geen optie! In het schuurtje ook al niet. Waar moeten dan de fietsen?

Natuurlijk, het milieu, de natuur en het nageslacht - daar moeten we een beetje veel zuinig op zijn. Helemaal mee eens. Maar al met al worden we opgezadeld met ongenode gasten in de tuin. Nog een geluk dat we ze niet allemaal van koffie en thee moeten voorzien. Wel vragen ze regelmatig om een verfrissende douche. Dat dan weer wel.

Toch vraag ik me af: Zou de gemeente een "grondhuur /uitzichtvervuiling vergoeding" geven voor de ingeleverde stukken tuingrond en uitzicht? Ja, nu zeg je, hallo "het is je eigen afval".

Helemaal waar. Maar al die, soms drie dubbel, ingepakte producten. Ik word er niet blij van en ik heb er ook niet om gevraagd. Dus meer opletten geblazen bij het inkopen dan maar.

Voorlopig zal ik aan mijn vier tuinmaatjes moeten wennen. Of ik nu wil of niet. Jullie de groeten aan jullie vier grote bakken. En denk maar zo; gedeelde smart is halve smart.

3. Reuzen Panda's oe Hoe

Lang bleef het onzeker, maar het is gelukt. Ja het is gelukt ze zijn er, en bijna heel Nederland leeft mee. Eindelijk kunnen we Reuze Panda's in levende lijve zien. Helaas slapen ze veel, soms 23 uur per etmaal maar dat is een bijkomstigheid.

Zwart / Wit zijn ze. De Reuze Panda Beren Wu Wen en Xing Ya die deze week na een lange reis uit China, in het Ouwehands Dierenpark te Rhenen aankwamen.

Het park is een prachtig gebouw en een grote bezienswaardigheid rijker. Gefeliciteerd allemaal. Kosten noch moeiten zijn gespaard om deze 'zwart / witte knuffelberen' het naar de zin te maken. O ja: Dat was wel één van de voorwaarden om de 'beestjes' in Nederland te mogen ontvangen.

Een poosje terug las ik dat er twee Reuzen Panda's uit een speciaal opvangpark in China aan Nederland cadeau gegeven waren. Een cadeautje??? Nu hoor ik u zeggen dat er elk jaar een flinke donatie aan het park in China overgemaakt moet worden om deze, zo symbolische dieren, hier überhaupt te mogen hebben. Ook zal er controle blijven over het wel en wee van de dieren. Als er succes is met de voortplanting en er komt een kleintje, dan gaat dat ook extra donatie kosten. Ook gaan de dieren na een periode weer terug naar het land van herkomst. Ze worden dus gehuurd.

Je snapt dat ik, zittend voor de TV van de ene verbazing in de andere verbijstering rol.

Een enthousiaste directeur overtuigd me ervan dat zijn jongensdroom eindelijk in vervulling is gekomen en dat hij het graag met ons wil delen.

Wat super aardig. Ja toch. We mogen meedelen in zijn vreugde. Hartelijk worden wij, de kijkers uitgenodigd om binnenkort een kijkje te komen nemen. Maar nog even geduld, eerst hebben de Reuze Panda's een periode van afzondering en gewenning nodig. Daarna mogen ze naar buiten. Het wordt een geweldige publiekstrekker. Helemaal tegen mijn zin bekruipt me een naar gevoel. Die enorme bedragen. Dat moet terug verdiend worden. Als je kunt rekenen dan weet je, dat wordt mee betalen aan de verplichte donatie. Of verpest ik nu de vreugde, want dat wil ik echt niet. Maar toch!

Panda's kijken dat willen wij ook. En we gaan kijken. Natuurlijk.
Spannend. Met z'n allen in de rij, om te parkeren. En voor de kassa. En
voor het prachtige gebouw. Alles om uiteindelijk Wu Wen en Xing Ya,
de Reuze Panda's te aanschouwen.
Even rekenen. Oei, ze willen allemaal mee! Het totaalbedrag wordt
dan wel erg groot. Dat wordt hem dus nu niet.
Als troost heb ik gisteren eerst maar eens in een bekende winkelketen
vier Reuze Panda knuffelberen gekocht.
Voorlopig zijn de dieren er nog, toch...!

4. Oranje Boven

2017. Een jubileum jaar voor onze Koning Willem Alexander. Geboren in 1967, dat was wat. In die tijd was het nog heel gewoon dat er voor de, toen Koninginnedag een feestavond werd georganiseerd in het dorp. Weken van te voren moesten er, aan het koningshuis gerelativeerde, toneelstukken worden ingestudeerd door jeugdvereniging of dorpsstoneel. Die avond van de 27^e april werd er dus ook serieus en stevig gerepeteerd. Dan komt er iemand de zaal binnen stuiven: "ER IS EEN PRINSJE GEBOREN "!!!!!! Eindelijk een prinsje, met het besef; dat wordt later een koning, na vier koninginnen. Dat is eens iets anders. Nu ik kan je wel vertellen, het feest is dat jaar veel eerder begonnen dan de bedoeling was. Het gissen naar de naam ging steeds gemakkelijker die avond, dankzij de Oranjebitter, die toch al binnen handbereik was. Dat was 50 jaar geleden.

Tegenwoordig beginnen de voorbereidingen voor Koningsdag met een groot, vooral gezond ontbijt voor alle basisscholen met daarop volgend de koningsspelletten. Alles verantwoord. Als je als school geluk hebt schuiven de koning en zijn vrouw gezellig aan. Wel hebben zij, thuis al ontbeten zodat ze niet met volle mond hoeven te praten. Hier en daar pikt het koningspaar heus nog wel een schijfje komkommer of een slokje jus d'orange mee hoor. De kinderen vinden het geweldig. Ondanks dat ze geen vragen aan het koningspaar mogen stellen, wordt er toch wel gezellig gebabbeld. Dit jaar is er vlak voor de 'Koningsnacht' een interview met het paar gepland.

Ook heeft iemand het briljante idee op gevat een boekje uit te brengen over het leven, tot nu toe, van onze toen Prins Alexander en de nu jarige Koning Willem Alexander. Alles staat erin voorzien van foto's. De baby van toen is uitgegroeid tot een volwassen man. En zoals hij zelf zegt: Het leven begint bij 50. Daarom mogen er 150 burgers, ook allemaal jarig en 50, bij hem komen eten. Wel lachen dat sommigen nog snel even een cursus 'Etiquette bij de koning aan tafel' gaan volgen. Hoef je niet te vragen hoe de zenuwen hen de baas zijn. Het is wel de bedoeling dat u ervan gaat genieten hoor. Dames en heren jarigen! Dit jaar is het Tilburg geworden waar de festiviteiten door de Koning en zijn gezelschap worden bezocht. Middels het programma: Vorst op komst, mogen we even meekijken bij de voorbereidingen

voor het feest daar. Het is een hele organisatie om het naar ieders zin, veilig en feestelijk te houden.

Overall in het land zijn festiviteiten. Als het weer zich nu ook maar blijft gedragen.

En ja het kan niet op. Er is een landelijke krant die met een extra bijlage komt met op de cover een prachtige foto van; je geloofd het gewoon niet, onze koning die er uitziet als Prins Willem III voorzien van snor en baard. Wie dit nu weer bedacht heeft? De gedachte erachter zou zijn dat dit soort beharing in het gezicht van vele mannen, tegenwoordig weer in de mode is. Omdat onze koning tot nu toe nog niet met soortgelijke uitstraling gespot is voelt men zich geroepen een hint in die richting te maken. Fotoshoppen heet dit soort foto's. Ik vrees dat onze Koning de schrik van zijn leven krijgt en vervolgens in een onbedaarlijke lachbui uitbarst als hij het plaatje onder ogen krijgt. En in Huize van Oranje, liggen de drie tienermeisjes vast dubbel van het lachen en ook Maxima komt niet meer bij. Zeker weten dat dit soort, 'geweldige' suggesties alleen maar in ons Nederland kunnen.

Puur omdat Koning Willem Alexander wel tegen een stootje kan. Zijn uitstraling is al krachtig en zijn houding is van deze tijd. Hij heeft zich terdege voorbereid op zijn toekomst. Geïnteresseerd stelt hij zijn vragen bij de bezoeken in het land. Wel of niet vergezeld van zijn echtgenote Koningin Maxima, al even geïnteresseerd en ontspannen. Ze hebben het druk. Hij heeft het druk. En ze doen het goed. Wij zijn trots op onze jarige Koning en dat laten we weten ook. Gefeliciteerd Koning Willem Alexander. Een fijne ontspannen koningsdag toegewenst voor allemaal.

5. Even Stil

Grote opluchting. Onze Koning is een mens!? Na het interview op 26 april, blijkt dat er personen zijn die tot deze schokkende conclusie zijn gekomen. Hoe is het mogelijk. Nu pas. Zowel op de radio als op de TV verheugd men zich uitgebreid over dit feit. Tot opluchting van velen is het diner met 150 andere jubilarissen ook goed verlopen. Allemaal zenuwen voor niets, de koning Willem Alexander en de koningin Maxima zijn mensen.

Nu de feestelijkheden voorbij zijn en ieder voldaan terug kijkt beginnen de verdere uitwerkingen van de voorbereidingen voor 4 en 5 mei, zichtbaar te worden. Hier en daar wordt een extra versiering op gehangen en de programma's worden uitgewerkt. V R I J H E I D het lijkt wel of het elk jaar een zwaardere belading krijgt. De ellende van zoveel mensen in oorlogsgebieden, ligt als een loden last op ieders netvlies. Ja het lijkt erop dat de wereld nog niets heeft geleerd.

Er zijn steeds minder mensen die de verschrikkingen van die oorlog zelf meegemaakt hebben. Wel hun kinderen kunnen nog vertellen over de verhalen van hun familie. Maar die naoorlogse kinderen komen zo langzamerhand steeds meer tot de conclusie dat ze door ouders met een behoorlijk trauma zijn opgevoed. Trauma's ontstaan door angsten voor geweld, dood en honger. Hoe gaan ze hiermee om? Hoe vertellen zij het weer aan hun kinderen en kleinkinderen?

Er zijn veel boeken over die vreselijke tijd. Geschreven tijdens of na de oorlog, met maar één doel, vertellen wat er gebeurt met heel gewone mensen, tijdens een oorlog waar het gaat om macht en verdrukking. Waarin net zulke mensen als u en ik het slachtoffer worden van, wat later blijkt, onzinnig veel leed. Ik noem er maar een paar uit de lange lijst. b.v. **Het dagboek van Anne Frank**, schrijfster Annelies Marie Frank, 1940. Het Joodse meisje dat de oorlog niet heeft overleefd. **Oorlogswinter**, schrijver Jan Terlouw, 1972. Een verhaal wat gaat over de gebeurtenissen rond een 15 jarige jongen tijdens de oorlog. Hij gedraagt zich al behoorlijk volwassen.

De Hofleverancier, schrijver Chris Ouboter, 2014. Een waar gebeurt verhaal van zijn schoonvader. Toen een jonge soldaat van 22 jaar in de eerste meidagen van 1940 op en rond de Grebbeberg in Rhenen en daarna. Bij overlevering verteld. De belevenissen gezien vanuit de jongen.

Alle drie de boeken hebben de boodschap; Vertel het door. Het mag nooit weer gebeuren.

En daarom het is goed om elk jaar weer op 4 mei de mannen en de vrouwen, de jongens en de meisjes te gedenken die voor de vrijheid het leven lieten. Op de avond van 4 mei hangen in Nederland de vlaggen halfstok als blijk van eerbied en respect voor de doden. De periode waarin de vlag halfstok hangt duurt van 18.00 uur tot zonsondergang. De vlag die gebruikt wordt is de Nederlandse driekleur zonder wimpel. Op 4 mei blijft de vlag halfstok hangen na de twee minuten stilte en wordt niet in top gehesen.

Op 5 mei de nationale Bevrijdingsdag mogen de vlaggen vrijuit wapperen.

De discussie om elk jaar, op 5 mei een vrije dag te hebben laait weer op. Zoals Gerdi Verbeet zegt namens het Nationaal Comité 4 en 5 mei; vrijheid moeten we met z'n allen vieren. Want, vrijheid spreekt niet vanzelf.

Op 4 mei ben ik om 20.00 uur 2 minuten stil u ook?

6. Honden poep...

In onze gemeente is er tussen de huizenblokken, bewust, een ruimte vrijgelaten. Dit heet een sociale ruimte. Wat ik ervan begrepen heb is dat het de bedoeling is dat hier sociale contacten van aanwonende burens onderhouden kunnen worden.

De ruimten liggen beschut achter de schuurtjes dus uit het zicht van de straat en de huizen. Je zou er in de zomer zelfs wat tuinstoelen neer kunnen zetten om de gezelligheid te bevorderen.

Helaas zie ik dagelijks honden bezitters met een opgelucht gezicht tussen de huizen vandaan komen. Meestal mensen die niet aanwonend zijn. Vrolijk voortstappend met de hond keurig aan de lijn. Het straalt ervan af! Gelukkig niemand heeft 'HET' gezien. Nu denk je "wat hebben we niet gezien?" Wacht ik leg het uit. Opvalt is dat de 'baas' niet zwaait met een blauw of bruin zakje, wat getuigt van een vers gedraaide dol van hun speelkameraad op vier pootjes. Die jammer genoeg zelf niet in staat is 'door te trekken'. Deze baas heeft het dus ook ontdekt; deze heerlijke plaats ,waar, klopt, nergens een bordje verboden voor honden te zien is, maar ook geen bord waar honden uitlaatplaats op staat en je dus ongezien je hond uit kunt laten. En hij of zij is niet de enige.

Zo uit het zicht van aller oog, hoef je dus je poep niet op te ruimen. TOP. Hoezo sociaal.

Dat er daarna een sociaal gesprek tussen buurvrouwen of -mannen boven die heerlijke plek plaats gaat vinden komt niet in de, laten we maar noemen, hondenliefhebbers op. Ik moet er niet aan denken als het straks weer warm weer wordt.

Dat er later die dag een groepje kinderen over het gras of het pleintje rennen kunnen ze al helemaal niet bedenken.

Toch zijn er die wel hun best doen. Zeker. Voor al die honden bezitters die zich nu aangesproken voelen zou ik willen zeggen; Het is heel sociaal om in het vervolg je hond in je eigen tuintje uit te laten en direct de poep in de daarvoor bestemde bak te mikken. Daarna ga je lekker een eind wandelen met je trouwe viervoeter. Nu kun je zelfs je hond laten spelen met andere honden tijdens je sociale contacten. Als iedereen het nu eens zo aan zou pakken dat heeft een groot voordeel.

In je eigen tuintje dus. Als je het beestje dit van jongs af aan leert, hoef je nooit meer met stress op pad. De poep ligt immers al veilig in je

eigen bak. Niks honden poep op plekken uit het zicht of midden op straat. O, ja....neem voor de zekerheid toch een zakje en een mini schepje mee, je weet maar nooit.

7. Toch Moederdag

Het is donderdag 11 MEI 2017. Drie stralende dames staan daar op het podium helemaal in Kiev. Vol vertrouwen komen de eerste noten. Hoe vaak hebben ze dit lied nu al gezongen en hun verhaal verteld. Light and Shadows wordt, wat mij betreft door drie gouden keeltjes gezongen. Zoals ze daar in hun prachtige outfits van blauwe glitters staan. Ieder haar eigen stijl. Compliment aan degene die dit voor hun uitgezocht heeft. Top. Mooi, stijlvol, maar dat is mijn mening. Wat zal hun moeder trots zijn! Tussen alle andere landen zijn ze een verademing. Alhoewel er best wel meerdere kanshebbers tussen zitten. Maar natuurlijk, hoe chauvinistisch kun je zijn, OG3NE gaat goed, ja, toch! Zeker als het aan de beide heren Nederlandse verslaggevers, Jan Smit en Cornald Maas ligt. Hun verslag is onmiskenbaar gekleurd te noemen wat de andere deelnemers betreft. Of het is even naast de boot zingen, of het is rondweg slecht, die dansers hadden niet hoeven en de stijl van de haardracht is ook maar zozo. Nee, dan 'onze' drie dames. Gelikt. Hopelijk is het genoeg. Als de laatste noten van de Eurovisiesongfestival tune nog in onze oren klinkt is daar, vanuit Kiev, Cornald Maas; Hoera, de eerste ronde zijn ze in ieder geval door. Het rode hoofd van de spreker, oorzaak spanning of het glaasje wijn, getuigen van groot meeleven van de heren daar. Ja, spannend, dat was het zeker. Verdikkeme, ook deze keer weer werd Nederland pas als een van de laatsten genoemd. De gezichten van de dames spraken boekdelen, pff die spanning, en dan de ontlading. Gelukkig was de camera op tijd om ons daar deelgenoot van te maken. Super blij. Daar doe je het toch voor.

En dan, in de studio in Nederland het commentaar van Tania Kross ,opera zangeres en Gerard Joling, ervaringsdeskundige. Leuk hoor om twee mensen met zulke verschillende meningen naast elkaar te zetten. Na enige discussie bleken de dames loepzuiver. O, ja Gerard had het steeds over meiden. Goed bedoeld maar toch jammer.

Tussen de halve finale en de finale zat, 14 mei. Moederdag. Voor OG3NE, Lisa, Shelley en Amy, een tweeling en hun oudere zus vast een bijzondere dag. Dit jaar geen ontbijt bij moeder thuis. De dames zijn allemaal "uitgevlogen". En dat niet alleen. Wat een verrassing dat ook hun moeder daar ineens in Kiev voor ze staat. Tijdens de finale hebben ze de longen uit hun lijf gezongen. De emotie spatte er vanaf. Ze wisten hun moeder daar ergens in de zaal. Door de vakjury werden ze

beloond met een vijfde plaats. Geweldig. Maar helaas kunnen de mensen, uit de zoveel oosterse cultuur landen OG3EN niet echt waarderen. De uiteindelijke uitslag kennen we. De 11e plaats. Niet onverdienselijk maar het geeft wel tot nadenken. Misschien volgend jaar een leuk groots Buurlanden festival. Wat denken jullie ervan. Met weer punten voor de tekst en een voor de presentatie en een voor de zang kwaliteit. Ik zeg kom maar op met de datum.

8. Glad ijs in Mei

Ja, dat is even schrikken hé. Nee ik ben niet van het pad af, wel wat van slag. Hoe is het mogelijk. Nooit gedacht dat ik me zo zou laten imponeren door een groep verslaggevers op Het Binnenhof in Den Haag. De afgelopen week speelde het maar steeds door mijn hoofd; wanneer zegt iemand nu eens iets zinnigs hier over. De perikelen rondom de formatie bedoel ik dan. Ik weet het, de politiek, misschien moet ik me hier niet mee bemoeien. Toch maakt het een te groot deel uit van ook mijn leven hier in dit Nederige Vaderland. 'Den vaderland getrouwe' geeft mij het excuus om toch in de pen te kruipen. Want afgelopen Maart werd ik bijna gedwongen om te stemmen. Zo vreselijk belangrijk. Stemmen. Laat je stem niet verloren gaan! Nu bekruipt me het gevoel, dat ik misschien toch beter niet had moeten gaan. Zoals het er nu voor staat vraag je je af: wat heeft het voor zin. De uitkomst gaf duidelijk een omwenteling aan toch. Maar om dát nu juist door te laten voeren lijkt wel of niemand meer de afslag durft te nemen.

Onze landsvertegenwoordigers, dames en heren politici, zijn vergeten dat er een hele groep volksgenoten hen, stuk voor stuk, gegund heeft dat plekje daar in Den Haag in te vullen. In het volste vertrouwen dat hun partijdoelen dan in ieder geval een plaatsje krijgen in de besprekingen.

Maar wat gebeurt er; de paar dames en heren gunnen elkaar niet eens een plek. Stel je voor dat er bij stemming de kleur te veel naar één kant op gaat. Zoals het er nu op lijkt zijn ze nog niet eens in staat een fatsoenlijke regeringscoalitie te vormen. Dagen hebben ze al rond de tafel gezeten en ze komen er maar niet uit. Onze volksvertegenwoordiging is blijkbaar niet zo tolerant als ze hebben doen laten denken. Ze zijn het gewoon niet waard om daar te lopen. Daar door de gangen van het regeringsgebouw. O, ja allemaal keurig in het pak of een mantelpakje maar dat houd ze niet tegen om zogenaamd respectvol ruzie te maken. De één wil voor de ander niet toegeven. Goed voorbeeld hoor!

In de landen om ons heen zie je het zelfde gebeuren. Het lijkt wel een trant. Natuurlijk het is ook lastig, dat snap ik wel. Toch is het niet de bedoeling om bij de formatie alles al besproken te hebben en daar komt nog bij dat het ook niet de bedoeling is dat mevrouw de Formateur uiteindelijk compleet gesloopt erkennen moet dat het niet gelukt is de neuzen van de gesprekpartners enigszins dezelfde kant op te krijgen. Namelijk, vooruit.

Dames en heren politici, durf ik het nog te zeggen?

Volksvertegenwoordiging, willen jullie alsjeblieft beseffen dat Nederland, Holland, een prachtig vrij land is. Willen jullie er rekening mee houden dat jullie het ,net zo min als het hele volk, ooit allemaal met elkaar eens zullen worden. Dat wij als mensen van het volk niet betuttelt hoeven te worden en dat wij ook best onze eigen verantwoording kunnen en willen dragen. Dat maakt ons zo mooi, gekleurd. Weet u! Letterlijk! Er is ruimte voor een eigen mening. Is het nu zo erg om wat water bij de wijn te doen. Tuurlijk we moeten al dat mooie bewaken. Besef wel als je schaatst op glad ijs betekend dat, dat je wel eens kunt vallen met als gevolg: benen breken, en blauwe plekken. Wees niet te bang.

In dit land mag je gelukkig nog hardop zeggen. “Heb een beetje vertrouwen.” Waarin mag je zelf invullen. Maar hou A.U.B. op met dat ruzie maken en doe waar je voor gevraagd bent door je eigen achterban. Stel ons niet teleur. Op dit moment is het gewoon schaamtevol hoe hoogmoedig er met elkaar omgegaan wordt. Nee, ik denk er niet gemakkelijk over. Misschien begeef ik me ook wel op “glad ijs” maar het lucht wel op om het eens uit te spreken. Geen idee hoe jullie erover denken maar het lijkt mij verstandiger om spijkers met koppen te gaan slaan en dan aan de slag.

9. Het thuiskomertje

Tegen de hond zeggen we als we weggaan, zoals altijd; “Goed oppassen hoor. Het baasje komt zo terug. Even boodschappen doen.” De grote zwarte hond kijkt ons met zijn trouwe ogen aan, zo van, ‘tuurlijk’. Als we in de auto stappen zien we dat het dier gewoonte getrouw met zijn zwarte lange snuit op de vensterbank ons nakijkt. Heeft u dat nu ook dat je je net op tijd bedenkt dat je niet hoeft te zwaaien. Hij zwaait toch niet terug.

Dat we zo terug zijn wordt een grote leugen. Wanneer we na de boodschap weer naar huis rijden ,zo rond half zes, maakt mijn chauffeur een inschattingsfout en ‘neemt’ voor de verandering de stoeprand mee. Helaas, stoepranden zijn niet ons sterkste punt! Maar dat is een ander verhaal. Meteen denk ik: ”dit is foute boel” en ja hoor, de rechter voorband lijkt leeg te lopen en de auto zakt langzaam schuin. Stoppen dus. We kunnen gelukkig tegen de linker middenbermrand betrekkelijk ‘veilig’ staan. Na controle blijkt ons vermoeden juist. Een kapotte band.

Geen nood mijn handige chauffeur wisselt hem wel even. Nee dus. Achter in onze pas verworven tweedehandsje ligt geen reserve wiel. Wel een flesje met spul om een band te dichten maar daar is een pompje voor nodig. Nergens te vinden. Een mevrouw komt naar ons toe. Ze zegt:” Ik zag jullie staan en ben maar even terug gereden. Kan ik jullie misschien ergens mee helpen.” Blij met de hulp legt mijn chauffeur uit wat er aan de hand is. Zij heeft wel een pompje, en haalt het uit de kofferbak van haar auto die aan de overkant staat. Dan blijkt dat de band dus danig kapot is dat dit niet gaat werken. Nog een langsrijdende meneer vraagt of hij misschien kan helpen. Hoezo iedereen rijdt maar door, onze ervaring is nu anders. Bedankt mensen voor jullie meeleven. Gelukkig zijn we lid van de wegenwacht, al jaren. We bellen. Vervolgens komen we in een traject van wachten, en nog eens wachten terecht. Langs ons heen rijden de auto’s richting het stoplicht. Er zijn er bij die er een sport van lijken te maken om net niet onze gevarendriehoek te raken. Ook zijn er die het voor elkaar krijgen langs de binnen kant van deze driehoek te scheuren om vervolgens ons op een haar na rechts te passeren en door het groen gekleurde verkeerslicht te verdwijnen. Gelukkig gaat het allemaal goed, maar fijn is anders. O, ik wil ook rijden. Op de app worden we op de hoogte gehouden van de vorderingen van onze hulpverleners. Daar is hij dan Jan van de Wegenwacht. Een liedje van vroeger komt bij me op. Ken je het nog :lk ben Alie van de wegenwacht. Aan de binnenkant van mijn

ogen zie ik Corrie van Gorp nog in haar grijze pakje rond een gele auto dansen. Nu lach ik wat minder. Maar toch. Een buiten gewoon vriendelijke man neemt direct het heft in handen. Inmiddels heb ik maar één gedachte: ik moet plassen.

Na een klein kwartier zit ik naast Jan in zijn gele Wegenwachtauto, op weg naar de garage van de ANWB. Alle werkplaatsen in de buurt zijn inmiddels gesloten, dus moeten we twintig minuten rijden. Gewapend met mijn pinpas en de lidmaatschapskaart, beide in deze omstandigheden onmisbaar. Naast me babbelt de monteur er gezellig op los. Mijn arme chauffeur is in de auto achtergebleven. Dit wordt een lange zit voor hem. Wachten duurt altijd lang. Ik heb wel afleiding en een heerlijke beker koffie, en de opluchting van het toilet bezoek niet te vergeten.

Super binnen een half uur staat er weer een nieuwe band tegen de balie, en ja mijn pinpas moet een leuk bedrag overmaken. Dat is dan weer iets minder maar het had veel erger gekund. Rap rijden we weer richting de onheils plek. Tegen negenen is het, als we weer thuis zijn. Als we de auto voor de deur parkeren ligt de natte neus al weer in de vensterbank. Niets vermoedend van de uitgelopen tijd. Helemaal blij dat we er weer zijn. Ja zo zijn honden, geen idee van de tijd en altijd blij dat je er bent. Nu wij zijn ook blij. Van mij een pluim voor de Wegenwacht. We zijn zeer goed geholpen door een heel vriendelijke monteur en zijn collega's. Bedankt ANWB'ers. En het pompje? Die zat bij nader onderzoek achter de verbandtrommel in de kofferbak verstopt. Ik denk wel dat we een "thuiskomstje" aanschaffen. Je weet maar nooit.

10. De strijd met de bijna lege tubes

Al lang ligt er een nieuwe tube tandpasta te wachten tot hij aan de beurt is. Maar deze wil maar niet leeg. En ik ben zuinig, per slot heb ik iedere gram van de inhoud betaald en die wil ik gebruiken ook. Nu wil het geval dat laatst op de TV, ik als kijker weer eens gepamperd werd met handige tips. Het ging als volgt; "Wilt u een tube helemaal leeg maken, zo verkondigde de stem achter de handen die een bijna lege tube vasthouden, dan dient u van onder aan de tube deze op te rollen. Kijk dat doen we zo." Het scherm laat zien hoe met twee handen de tube keurig opgerold wordt en jawel er komt aan de voorkant nog een restje pasta uit.

Fantastisch denk ik. Maar wist je dat nog niet dan? Mijn overgrootmoeder deed het al zo. Bij overlevering tijdens de opvoeding al aan mij geleerd. Dat leert blijkbaar niet elke moeder haar kind. Gezien de bemoeienis op TV. Leuk hoor dit soort tips. Helaas is deze mevrouw niet de enige die dit soort wijsheden filtert op de media. Tot mijn ontsteltenis krijg ik dagelijks van dit soort filmpjes te zien. Tegenwoordig heten ze een blog. Op facebook of anders. Volgens sommigen wordt er nog aardig mee verdient ook. Ik geloof dat ik iets gemist heb. Misschien moet ik mijn levenservaringen wat betreft handige oplossingen ook maar eens gaan spuien over de media. Dood simpele dingen die eigenlijk zo logisch zijn als maar kan.

Nu zegt u; als je er last van hebt waarom kijk je er dan naar. Klik weg. Ja, u heeft helemaal gelijk. Maar ik heb nog wel facebook. Ooit ben ik ermee begonnen omdat ik via dat medium ooms, tantes, neven en nichten en verdere familie en vrienden ,waar ik geen regelmatig contact mee heb, voorbij zie komen. Nieuwsgierig?! Nee hoor, zij zetten toch alleen maar op hun site wat ze kwijt willen. En willen we meer contact is er altijd nog de PB. Waar is, dat ik sinds ik op facebook ben vaker even iets van hen mee krijg wat ik anders misschien niet geweten had. Zelf zet ik er alleen iets op als ik echt wil dat iedereen het weet. Nooit iets persoonlijks. Dat is dan nu een tip van mij. Maar ik dwaal af. De tubes. Vanmorgen had ik het dus weer, nu jawel, met drie tubes die moeiten gaven. Mijn gezicht crème, mijn voeten crème en nog steeds de tandpasta dus. Het gaat hier wel om de plastic gevormde tubes. Je weet wel die tubes die acuut terug springen. Zoals me geleerd is rol ik de tube keurig naar beneden. Niets. Met beide handen duw ik het laatste stukje plat naar de uitgang van de

tube mond en FLATS, te laat ...nog voor ik mijn vinger bij het tuitje heb vliegt het laatste restje door de stevige druk uit de tube zo in de wasbak. Zo ook de andere twee tubes het ene beland op mijn kaptafel de andere op de grond. GRRRRR dat heb ik weer. Geef mij maar die metalen tubes terug. Die kun je zonder dit soort ongelukjes netjes oprollen en leeg duwen tot de laatste drup. Hopelijk krijg ik ooit nog eens de handigheid te pakken. Of ik moet afstand doen van het laatste restje. Succes met jullie tubes.

11. Examen. Hoe groot was het vertrouwen van deze juwelier?

Veel huizen zijn versiert met vlaggen. Daarvan krijg ik toch altijd weer een hoera gevoel. Het was te voelen de afgelopen weken. De stress. Niet gevoelt? Dan heb je wat gemist. De afgelopen dagen, lopend langs verschillende scholen hoor ik meer gegiechel dan anders. De meisjes. Stoere fiets capriolen van de jongens. Meer bravoure. Spanning? Zeker weten. En nu de uitslag. Bij mij in de buurt kromme vlaggenstokken. Volgens mij heeft of de student of de ouders de tas inclusief boeken aan het puntje van de vlaggenstok gehangen. Nat regenen . . . boeien! Jaren geleden ging het al net zo. Ik weet nog dat mijn vader ons in zijn Opel Kaptein van school kwam halen. De vlag lag onder de rijdersstoel paraat. Wij kregen de uitslag op school te horen. Op het schoolplein moesten we wachten tot we één voor één naar binnen werden geroepen. Er waren maar twee examenklassen van elk twintig leerlingen. Wel had je pech als je achternaam met een Z begon. Dan wist je dat je de laatste was. Stijf van de zenuwen stond je daar. Wel of niet vergezeld van een ondersteunend familielid. Nee niemand werd thuis gebeld. In het jaar 1969 hadden alleen mijn opa en oma een telefoon thuis. Zij waren dan ook Middenstanders. Ik zat met mijn naam zo'n beetje op één vierde. Ma en ik stonden een beetje aan de zijkant. 's Morgens had ik mijn laatste mondelinge examen Recht en Wet kennis gehad. En nu om drie uur krijgen we de uitslag van het hele examen, wat verdeeld over verschillende dagen ruim een week in beslag heeft genomen. Per dag twee of drie vakken en soms een hele dag niets. S L O P E N D was het. Zo ook de laatste examendag. Rond tien uur stond ik dus weer op het plein. Om de tussen liggende tijd te doden ben ik gezellig samen met Ma de stad in gegaan. Zij was me twee uur later nagereisd. Bij V&D in het, toen vrij nieuwe restaurant hebben we samen een joekel van een sorbet opgepeuzeld. Dolle pret. Naast elkaar op een barkruk met een glas op poot, van wel veertig centimeter hoog, voor ons. Gevuld met gekleurde bollen ijs, vruchtjes en slagroom. Ik zie het nog voor me. Tegenwoordig niets bijzonders. Maar toen iets nieuws. Ook mijn oudere broers en zus hebben dit, op hun examen uitslag dag, mee mogen maken. Samen met Ma aan de bar. Voor ons iets wat we nooit deden, een traktatie dus. Zo'n pareltje om nooit te vergeten. Na een speeds van de directeur is het dan zover. Eindelijk. En dan geslaagd! Als ik weer buiten kom staat Ma nu met naast zich de inmiddels ook gearriveerde Pa, met een grote bos

Duizendschonen uit onze eigen tuin, in de hand te zwaaien. Gauw van de achterbank geplukt. Heerlijk al die aandacht. Als we vlakbij ons dorp zijn stopt Pa om de vlag over de motorkap te spannen. Luid toeterend rijden we onze straat in. Feest. Op tafel, taart en glazen, klaar gezet door mijn zussen. Ook een vierkante zwarte platte cassette met volgens de juwelier twintig gouden ringen. Pa schuift de doos naar me toe. Zoek maar één uit. Wat een vertrouwen van onze juwelier. Of het nu een test was of niet; er zitten op één plek twee ringen over elkaar in de cassette. Dus eenentwintig ringen. Als we de cassette terug brengen vraagt de juwelier kijkend naar de volle cassette. “Geen naar je zin gevonden?” “Toch wel”, antwoord ik en laat de ring met drie bloedkoralensteentjes aan mijn vinger zien. “Er zat een ring teveel in de cassette.” De man achter de toonbank kijkt ons verbaast aan. Het enige wat hij uitbrengt is “Wat stom”. Nog iets om nooit te vergeten.

Hopelijk wordt het voor alle geslaagden een super weekend. Met ook zo'n dag vol van verrassingen waar je later met plezier aan terug denkt. Mijn verwachting is; tuinen vol feestvierende mensen. De geur van BBQ 's. Dat was er toen niet. Uitbundig lawaai. Heerlijk. Het dorp leeft. De spanning is weg. Super. Jullie hebben het zeker verdient. Voor al diegenen die een 'her' hebben heel veel succes. Voor allemaal die het nog eens over moeten doen. Jammer maar ga ervoor. Sterkte.

12. Vaderdag 2017

Voor een Kei van een (O)pa –Pa, stond op de prachtig, met gekleurde verf versierde kei geschreven. Vaderdag, de derde zondag van juni. Nu moet ik zeggen dat de juffen van de scholen, soms ook mama's, eens een extra compliment moeten krijgen. Vooral de eerste vier groepen van de scholen zijn al weken intensief bezig geweest met knutselen. Juffen wat hebben jullie goede ideeën voor dit soort steeds weer terug komende dagen. En Low Budget.

Sinds 1966 is Vaderdag in Amerika officieel op de derde zondag in juni aangemeld. Maar pas in 1972 werd Vaderdag als een nationale feestdag erkend. Ooit, zo'n 4000 jaar geleden in Babylon is de eerste wenskaart van klei voor een vader gemaakt. De wens was dat de vader een lang en gezond leven zou leiden. Jaren later in Amerika rond 1910, vond een dochter dat haar vader ook wel eens in het zonnetje gezet mocht worden. In navolging op Moederdag wat al langer een begrip was. Haar vader was weduwnaar en stond alleen voor de opvoeding van zes kinderen. Geholpen door de predikant, uit het plaatsje waar ze woonden, heeft zij het voor elkaar gekregen dat 19 juni 1910 als eerste Vaderdag werd erkend in de Staat waar zij woonde. Als je nu aan de mensen op straat vraagt waar Vaderdag vandaan komt zeggen de meeste mensen dat het een commercieel feest is. Wat een logisch gevolg op Moederdag zou zijn. Toch is er voor Vaderdag in de geschiedenis wel degelijk een verklaring te vinden dus.

Tegenwoordig wordt Vaderdag steeds meer gevierd. Maar niet iedereen is het nog erover eens. Zeg nou zelf de rol van vader is nu ook een papa die oppast en achter de kinderkwagen de boodschappen doet. De kaart is inmiddels groot en deels vervangen door een cadeautje. Natuurlijk wil de Middenstand ook een graantje mee pikken en die verzetten zich met hand en tand tegen een gezamenlijke ouderdag. Eigenlijk best jammer dat het wensen van een "goede gezondheid en een lang leven" als grond doel uit het zicht is.

Sorry Middenstanders alle inkomsten voor cadeaubonnen en kaartverkoop ten spijt. Geef mij maar zo'n zelf gefabriceerd kunstwerkje. Bedacht door de juf op school. En bovenal het knoeierige ontbijt op bed, liefdevol samengesteld door kinderhanden. Hun waardering is duidelijk. De kruimels in bed is dan geen enkel probleem, toch.

Het leuke van het bewaren van deze cadeautjes is dat je ze ooit terug kunt geven. Heus. Op zolder had ik jaren een verzameling van vier mooie dozen met ieder de naam van een kind, onze kinderen, erop. Wanneer Vaderdag was 'weggezakt' uit het korte geheugen en het Kunstwerkje niet meer zo in het zicht moest blijven, uit dankbaarheid, ging het hup de betreffende doos in om jaren later op het moment wanneer het betreffende kind, zelfstandig verder gaat mee te verhuizen naar zijn/haar eigen stulpje. Het duurt soms even maar ooit komt het moment dat de nieuwsgierigheid het wint en de doos geopend wordt. Verbazing alom. "Heb ik dat gemaakt??? Ja, dat heb jij gemaakt. Een doos vol herinneringen tot en met de schoolschriften, rapporten, zwemdiploma's en knuffels toe. Wat ze er verder mee doen, ik zou het niet weten.... Hoeft ook niet. Wil je de uitgebreide geschiedenis van Vaderdag precies weten dan is google misschien leuk om eens te grasduinen. Succes.

13. Bij oma staat de snoep pot op tafel

Als we vroeger bij oma kwamen stond altijd de snoep pot op de zelfde plaats in de kast. Allemaal wisten we, als we naar huis gaan zegt oma:” Kom nog even een snoepje mee voor onderweg.” Er zaten van die gele citroen kussentjes in waar je zo heerlijk lang op kon zuigen. Een kunst om tot thuis het snoepje in je mond te houden. De geur en de smaak komen weer naar boven als ik dit schrijf.

Ook ik heb een snoep pot. Deze staat midden op de eetkamertafel. Meestal gevuld met Engels drop. Het is begonnen toen onze jongste zoon , toen nog een klein mannetje, een Engels-Drop-Pop van pluche als knuffel kreeg. Onafscheidelijk waren ze. Voor hem waren later de dubbel dikke snoepjes met witte tussenlaagjes favoriet. Het lostrekken van de laagjes zit ons in het bloed. Inmiddels is Engels drop ons handels merk geworden. De volgende generatie heeft zich ook al als liefhebbers gemeld. Als ik goed oplet merk ik dat bij de kinderen de voorkeur naar een bepaald snoepje ook heel duidelijk is. Daar had ik nooit eerder op gelet.

Wel heb ik zelf mijn eigen voorkeur. Die met de bruine laagjes vind ik het lekkerst. Wanneer ik de kans krijg neem ik er twee of drie en trek de laagjes voorzichtig uit elkaar om zo lang mogelijk het genot van de zoete chocolade smaak, daarna de lekkere witte fondant smaak en daar tussendoor de drop laag te proeven. Bij ons blijven ook altijd de zelfde snoepjes over. Onze ene kleinzoon is een zo fervent liefhebber van die met de blauwe spikkeltjes dat hij bij het weggaan stevast vraagt: “Oma die bewaar je toch wel voor me he.” Volgens mij houd hij als enige niet van laagjes trekken. Schattig. Natuurlijk bewaar ik ze, ik vind die spikkels toch niet zo lekker, ook de roze spikkels niet en anders vul ik ze gewoon weer aan. Er zijn verschillende merken in de handel. Wij kiezen die waar veel van onze meest geliefde soorten in zitten. Engels drop scheppen doen we dan weer niet. Zeker weten dat er weer genoeg voor hem in zit als hij komt.

Wel heb ik gekozen voor een pot met een wijde opening. Je moet er toch niet aan denken dat een van de liefhebbers met zijn hand in de pot vast blijft zitten na een poging de fel begeerde smaak te pakken te krijgen. Eindigen op de afdeling Eerste Hulp van het ziekenhuis met een pot aan een arm geklemd lijkt mij niet de beoogde afsluiting van een gezellige dag. Je zou er een trauma van overhouden in plaats van een heerlijke zoete herinnering aan vroeger bij oma. Oeps, om boze

blikken te vermijden; Bij oma mag meer dan thuis gesnoept worden dat is een privilége. Wel tandenpoetsen hoor!